

Vänsterpress om Ukraina-kriget

21 april 2022

Mycket tyder på att ledande socialdemokrater tagit ställning för en svensk Natoansökan och att de vill (tillsammans med Finland) lämna in en sådan ansökan under sommaren, för att få frågan ur världen innan höstens valrörelse. Samtliga tidningar nedan tar upp Nato-frågan.

Lästips:

[Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#). Mycket otrevliga idéer florerar i kretsen kring Putin.

Martin Fahlgren: [I fablernas värld med åtföljande skeppsbrott](#). Ett skräckexempel på hur en skribent totalt mist förankringen i verkligheten.

Gilbert Achcar: [Kriget i Ukraina öppnar en guldgruva för vapenindustrin](#)

Fascisterna i Ukrainakriget: Bloggen *Svensson* har fortsatt att skriva om detta problem. Under senaste veckan har det handlat om den ukrainska Azov-bataljonen [Vänsterns upptagenhet med en icke existerande milis](#), och den ryska [Spartabataljonen](#). I förra veckan synades [Ryska imperiska rörelsen](#) och [Wagnergruppen](#). Den senare består av runt 5000 legosoldater och har tidigare varit inblandad i konflikter i Syrien, Libyen, Centralafrikanska republiken och Sudan.

Förra veckans [Vänsterpress om Ukraina-kriget mitten av april 2022](#), innehåller lite av varje.

MF 21/4 2022

Innehåll

Clarté	1
<i>Ryssland ut ur Ukraina! Och Sverige in Nato? – Tre punkter om opinionsläget</i>	1
Flamman	2
<i>Kålsuparteorin håller inte</i>	2
<i>Stefan Löfven om S och Nato: "Om man slipper ha bråttom är det bäst"</i>	3
Internationalen	4
<i>I Ukrainakrigets skugga</i>	4
<i>Ska Magdalena Andersson bli en ny Otto Järte?</i>	5
<i>Får jag läsa Bulgakov?</i>	7
Offensiv	8
<i>Kriget i Ukraina, den nya eran och kapitalismens kris</i>	8
<i>Ny blodig fas i Ukrainakriget</i>	8
<i>Nej till Nato-medlemskap</i>	10
Proletären	12
<i>Nej till Nato!</i>	12
<i>Dystra utsikter för fred i Ukraina</i>	14

Clarté

Ryssland ut ur Ukraina! Och Sverige in Nato? – Tre punkter om opinionsläget

Olle Josephson

Clarté 15/3 2022

Det verkar nu som om Sverige lämnar in en ansökan om Natomedlemskap någon gång i slutet av maj. Det är en väldig omläggning av en svensk säkerhetspolitik med faktiskt 200-årig tradition, och den sker i ett upphetsat politiskt läge. Jag kan inte se att svensk Natoanslutning bidrar vare sig till ett bättre säkerhetspolitiskt läge för Sverige eller till en fredligare omvärld. Men detta inlägg tillför inte några nya argument eller fakta. Jag vill bara ge några synpunkter på opinionsläget i tre punkter:

Å ena sidan: Den svenska opinionen mot Rysslands folkrättsvidriga anfall på Ukraina är mycket stark. Det är utmärkt. Såväl det politiska ledarskiktet som breda folklager kräver att Ryssland lämnar Ukraina, och man visar sin avsky för ryska krigsförbrytelser. Solidariteten har väl två grunder: försvar för folkrätten och varje stats rätt till självbestämmande, och ren humanitär medmänsklighet med de miljoner som utsätts för stora lidanden och tvingas på flykt. Dels innebär solidariteten ett praktiskt stöd till Ukraina i kriget mot inkräktaren och bistånd till flyktingar. Dels kan man hoppas att den fördjupar förståelsen för grundläggande hållningar: vi måste värna folkrätten, och vi måste stärka beredskapen för flyktingmottagande. Det gäller inte bara Ukraina, utan också nästa gång en imperialistisk stormakt ger sig på ett annat land. Men i dag är stödet till Ukraina huvuduppgiften för svenska antiimperialister, liksom för demokrater över huvud taget. Att man i denna enhetsfront kan få tvivelaktigt sällskap (t.ex. Natovänner), det får man leva med. Så långt är opinionsläget bra.

Å andra sidan: Nato. Den ryska invasionen i Ukraina och det nya utrikespolitiska läget har utnyttjats för att snabbt driva in Sverige i Nato. Bör man inte hålla isär stödet till Ukraina från frågan om Natomedlemskap? En svensk Natoansökan ökar väl inte Ukrainas möjligheter att driva ut ryssarna – annat än möjligen som något slags symbolisk demonstration? Jag har inte läst den finska analysen från i förrgår (onsdag) som får så stor betydelse, så jag ska vara försiktig. Men jag har svårt att förstå att läget i Östersjön skulle bli stabilare och tryggare därför att Finland (och Sverige) går med i Nato som det enligt mediereferat sägs i rapporten. Är det inte tvärtom, ett steg mot ökad konfrontation? Det är mycket troligt att det är klokt att i dag stärka det länge försummade svenska försvaret, men varför ska det ske genom Natoanslutning?

Och en tredje sida: debatten. Det finns alla skäl att reagera mot att den som ifrågasätter Natomedlemskap stämplas som putinist, mot att en del röster tystas på administrativ väg. Och det är viktigt med den fortsatta källkritiska diskussionen – ”vem kan man lita på?” Men ändå: det finns en risk att en del, i det svåra läget, både politiskt och opinionsmässigt, retirerar in i en debatt om debatten. Det blir ett slags ställföreträdande diskussion: det är lättare att med all rätt försvara Kajsa Ekis utrymme att göra sig hörd än att svara på frågan ”Vad gör en svensk fredsrörelse i dag för att stödja Ukraina och främja ett fredligt Europa?” Likaså blir diskussionen om nazister i Ukraina eller Ryssland lätt en ställföreträdande debatt.

Wagnergruppen mot Azovbataljonen. Ja, inget land är snö vitt, och förekomst eller frånvaro av nazistiska grupperingar, korruption etc. har inget att göra med Ukrainas rätt att försvara sig mot den ryska invasionen. Så gärna källkritik, men backa inte in i stickspåriskussioner.

Vår uppgift är att ge Ukraina fullt stöd, att avvärja svenskt Natomedlemskap och att stärka fredskrafter. Inte så lätt. Hur gör man?

Flamman

Kålsuparteorin håller inte

Bill Eriksson

Flamman, 15/4 2022

Såväl Jan Wiklund som Stefan Sjölander menar att Nato och väst är lika goda kålsupare som Ryssland. Men sådana resonemang håller inte när jämförelsen står mellan diktaturer och demokratier.

Jag växte upp med tredje ståndpunkten i mitt kommunistiska barndomshem på 50-talet. Vi gillade Sovjetunionen men tyckte att tredje ståndpunkten var ganska schysst eftersom den förfäktade fredlig samexistens och ville balansera mellan stormakterna. Paradoxalt nog var det Vietnamkriget och deltagandet i FNL-rörelsen som förändrade familjens och vännernas syn på Sovjet. Olyckligtvis förflyttades våra sympatier över till Mao Zedongs Kina. När vi efter en tid förstod att inte heller Kina var ett mönstersamhälle intog vi en försiktigt avvaktande hållning; vare sig Sovjet/Ryssland eller Kina var någonting att ha, men USA var ändå lite elakare.

Detta gällde fram till Putin-Rysslands invasion av Ukraina. Nu kom USA:s förbrytelser att blekna en del jämfört med de imperialistiska ambitioner Ryssland uppvisar genom att brutalt försöka erövra och tillsätta en lydregim i ett, visserligen, bräckligt demokratiskt land. Därför får jag dåliga vibbar när jag läser Jan Wiklunds och Stefan Sjölanders debattinlägg i *Flamman* nr. 13/2022. Jag reagerar på inställningen att det inte går att kritisera Putins angreppskrig på Ukraina utan att nämna Natos alla förbrytelser. Förutom att det kan bli ganska tjatigt kan det möjligen tolkas som ett försök att förminska Putins brott genom att man ivrigt påtalar andras liknande brott. Där har vi likheten med kalla krigets tredje ståndpunkt, den så kallade kålsuparteorin.

Wiklund kompletterar sin variant av tredje ståndpunkten med att uppmana de stridande parterna att ta sitt ansvar för att konflikten inte trappas upp och att det är bättre att man samarbetar än att bråka och hysa misstro mot varandra. Enligt Wiklund är det EU som bär skuld till det han kallar inbördeskriget i Ukraina eftersom EU förbjöd Ukraina att teckna handelsavtal med Ryssland. Inbördeskriget som sedan är orsaken till att Ryssland invaderade Ukraina. I Wiklunds historieskrivning är det inte Putin som hotar med kärnvapen utan president Biden.

Sjölanders variant av kålsuparteorin är att Ryssland har lika stor rätt att ha sin ”intressesfär” och inte tillåta Nato-militär intill sina gränser som USA som 1962 motsatte sig kärnvapenbestyckade missiler på Kuba. Nu finns inte den typen av missilförsvar i vare sig angränsande Nato-länder eller i Ukraina, Georgien eller Moldavien. Nato-expansionen är ingenting annat än att stater som ligger nära Ryssland av ren självbevarelsedrift vill fatta sina egna säkerhetspolitiska beslut. Sjölander vill beteckna västs motvilja mot att låta Ryssland närma sig EU och Nato på 2000-talet som aggression, likställt med Libyen och Irak. I själva verket var det Rysslands krav på inflytande i grannstaterna som omöjliggjorde ett närmande. Annars är det mest allvarliga i debattörernas relativisering att de helt förbiser vilka som står för demokrati och försvar för mänskliga rättigheter och vilka system som bygger på förtryck och autokrati.

Stefan Löfven om S och Nato: "Om man slipper ha bråttom är det bäst"

Noa Söderberg

Flamman, 21/4 2022

Socialdemokraterna ser ut att svänga om Nato och skyndar nu på processen. Men före statsministern Stefan Löfven är fortsatt skeptisk. Till Flamman säger han att man inte bör ha bråttom, och svarar på om hans nya uppgift som fredsansvarig i FN krockar med hans gamla roll och parti.

et är i samband med presentationen av Olof Palme-centrets nya säkerhetsrapport som Flamman träffar Stefan Löfven. Den före detta statsministern och S-ledaren är numera ordförande för Stockholms internationella fredsforskningsinstitut (SIPRI) och ledare för en högnivåpanel inom FN som bland annat rör global fred. Löfven har varit en av de främsta rådgivarna under framtagandet av Palme-centrets rapport. I den står, bland mycket annat, att det nuvarande kriget i Ukraina är ett "epicentrum av konfrontation mellan Ryssland och USA/Nato". Den amerikanskledda militäralliansen kopplas också ihop med det "militärindustriella komplexet".

Efter rapportpresentationen säger Löfven till Flamman att Socialdemokraterna inte borde ha bråttom med sitt Natobeslut.

– Jag har sagt hela tiden att vi har ett nytt säkerhetspolitiskt läge, där en stormakt betar sig på det sättet, det gjorde de redan 2014, men fullskaligt nu. Då måste man tänka igenom det. Om man slipper ha bråttom är det det bästa. Men sedan sitter inte jag på all information som den regering som sitter nu gör. Så huvudsaken är att vi gör en analys och gör den brett politiskt som man gör, så får vi se vad som kommer ur det här, säger Löfven.

Kommentaren kommer samtidigt som regeringen meddelar att den i stället tidigarelägger sin Natoanalys med två veckor. Statsminister Magdalena Andersson har tidigare sagt att hon "inte ser någon anledning att skjuta på beslutet".

Löfven fick hård medial kritik efter sina uttalanden om Nato på en åländsk fredskonferens för knappt tre veckor sedan. Där sade han att Nato inte är någon fredslösning och att han "inte blivit överbevisad om att vi plötsligt skulle få en säkrare situation om vi lägger Natogränsen alldeles intill Ryssland i hela Europa" – det vill säga om Finland går med i Nato. Expressens politiska kommentator Viktor Barth-Kron kallade Löfven en "elefant i Anderssons porslinsbutik" och konstaterade att europeiska diplomater lär lyssna på Löfven för att förstå vad som sker i Sverige och S.

Finns det några konflikter mellan den roll du har nu och den du hade tidigare?

– Konflikt, hur menar du?

I din nuvarande roll ska du verka för mindre konfrontation, men i en Natoanslutning kan det vara mer konfrontation.

– Jag har sagt hela tiden att jag hade ansvar under en tid när vi beslutade om ökade militärutgifter med 80 procent. Det är utifrån en verklighet vi lever i nu, med Ryssland och det som händer runtom, något annat hade varit konstigt. Men, jag har sagt vid varje tillfälle: vad gör vi i den andra änden för att hitta sätt att minska spänningar och minska konfliktrisken? Det är det långsiktigt mest hållbara vi kan göra för medborgarna. Det är därför vi, när det gäller Ryssland, bland annat har jobbat med den så kallade tvåspårspolitiken. Att å ena sidan vara väldigt tydlig med vad vi anser om annekteringen av Krim och våldet, och å andra sidan se om det finns det några samarbetsområden, teman, där vi kan fortsätta utveckla en dialog. [Studentutbytesprogrammet] People to people har vi jobbat med hela tiden till exempel, för att inte bryta dialogen, säger Löfven och fortsätter:

– Så jag tycker att man som ansvarig för ett land inte kan säga ”det pågår en massa runtom oss, men vi bryr oss inte så mycket, det går nog bra det här”, det går inte. Men vi måste samtidigt tänka längre fram: hur vänder vi det här? Tillit, förtroende.

Tycker du att S borde ändra position och öppna för ett medlemskap i Nato eller inte?

– Poängen är att man ska göra analysen först. Nytt läge, gör analysen, titta på för- och nackdelar och det läge vi faktiskt är i. Sedan kommer man besvara det.

Internationalen

I Ukrainakrigets skugga

Anders Karlsson

Internationalen 20/4 2022

- ▶ **Förvärrad global livsmedelssituation**
- ▶ **Fossilkapital på offensiven**
- ▶ **Ovillkorligt kinesiskt stöd till militärjuntan i Myanmar**

Som alltid i samband med krig har den ryska invasionen av Ukraina fört med sig en mängd återverkningar bortom händelseförloppet på själva slagfältet. Allra värst är konsekvenserna för den globala matförsörjningen. Ukraina har bara drygt 40 miljoner invånare, men landet tillhandahåller mat för 400 miljoner människor runt om i världen. Landet brukar ofta kallas ”Europas kornbod” och producerar tillsammans med Ryssland nästan 30 procent av världens vete.

Det rådande kriget har dock gjort det svårt för Ukrainas bönder att fortsätta med sitt jordbruk och Ryssland att sälja sina produkter. FN beräknar att över 20 länder, varav många är fattiga, får mer än hälften av sitt vete från Ukraina och Ryssland.

Kriget har lett till en minskad global tillgång på livsmedel och skarpa prisstegringar. Hundratals miljoner människor har därmed fått en försämrad matförsörjning. Allra värst har det slagit mot de svältande massor som klarar livlinan med hjälp av World Food Programmes (WFP)

ransoner. Prisstegringarna har fått till effekt att WFP inte har råd att köpa upp lika mycket livsmedel, och att exempelvis åtta miljoner jemeniter fått sin tilldelning halverad. Dessutom är Ukraina världens största producent av solrosolja med över 50 procent av den globala marknaden.

Kriget riskerar nu enligt Naturskyddsföreningen istället att skapa en ökad efterfrågan på palmolja, en produkt vars framställning är en starkt bidragande faktor till skövlingen av regnskog

Kriget – och propåerna om att västvärlden radikalt ska minska sin import av ryska fossila bränslen – har fått andra delar av fossilkapitalet att vädra morgonluft. Joe Biden tillkännagav 31 mars att USA från och med nu och ett halvår framåt dagligen ska förstärka världsmarknaden med en miljon fat olja från sin strategiska reserv. Detta sker samtidigt som USA:s regering räknar med en ökad inhemsk produktion; att oljebolagen ska bidra med ytterligare en miljon fat om dagen i år och 700 000 fat dagligdags nästa

år (TT-AP-AFP, 31/3). Dessutom trycker de amerikanska oljebolagen på för en utökning av prospekteringsrätten i Mexikanska golfen, och att fler tillstånd för en utbyggnad av infrastrukturen för olja och gas ska utfärdas. Inte minst är det den långa Keystone XL Pipeline från Alberta i Kanada till Nebraska – vilken tidigare stoppats av Biden – som befinner sig i bolagens blickfång.

Därtill riskerar de omfattande ökningarna av militära rustningar över hela världen att anslag till de nödvändiga klimatomställningarna nedprioriteras.

Genom historien har vi sett flera exempel på när ett övergrepp utförts i skuggan av ett annat, när världssopinionens ögon tittat åt ett annat håll.

Ett exempel var när sovjetiska stridsvagnar 4 november 1956 rullade in i Budapest, efter att Storbritannien, Frankrike och Israel 29 oktober inlett ett militärt angrepp mot Egypten (Suez-krisen).

Ett annat exempel var när det sovjetiska inrikesministeriets specialtrupper – Svarta baskrarna – 20 januari 1991 gick till angrepp mot inrikesministeriet i lettiska Riga och intog TV-tornet i litauiska Vilnius. Det var efter att allierade trupper under USA:s ledning 17 januari startat ett luftkrig mot Irak (Operation Ökenstorm).

Samma känsla – om än i något mindre format – får vi av den kinesiske utrikesministern Wang Yis möte med sin motpart från Myanmar, 1 april. Vi ska då ha i minne att det är Kina som har hållit Myanmars militärjunta under armarna ända sedan dess kupp i februari förra året. Och det Wang Yi klargjorde vid detta möte var Kinas ovillkorliga uppbackning av diktaturen: ”Oavsett hur situationen förändras. Kina kommer att stötta Myanmar i att säkra sin suveränitet och territoriella integritet” (Svenska Dagbladet 2/4).

Ska Magdalena Andersson bli en ny Otto Järte?

Håkan Blomqvist

Internationalen 20/4 2022

S-aktivister För militärallianser har tidigare slagits tillbaka. Och än är inte NATO-frågan avgjord. Det skriver samtidshistorikern och socialisten Håkan Blomqvist.

Sverige har som stat stått utanför regelrätta militära allianser i tvåhundra år.

Därmed stod vi utanför 1900 - talets två världskrig med 80 miljoner döda, uttraderade samhällen, kulturer och hela folk.

Bra eller dåligt?

Därmed kunde svensk utrikespolitik under kalla kriget periodvis stå utanför blocken och på ”tredje världens” sida i Vietnam, södra Afrika och mot USA-vän-liga militärjuntor i Latinamerika och på andra håll. Bra eller dåligt?

Och därmed kunde Sverige bli en röst mot kärnvapen, för en kärnvapenfri zon i Norden och nedrustningsinitiativ.

Bra eller dåligt?

Så kan man fortsätta. Men förstås också tala om hyckleriet och undfallenheten, den klivna tungan, förtigandet osv: om tysktågen under andra världskriget, NATO-samarbetet under neutralitetstäcket, de senaste årens NATO-ledda internationella insatsstyrkor på Balkan och i Afghanistan, värdlandsavtalet med NATO och militärövningarna, om kappvändandet och anpassligheten.

Men har då själva NATO-medlemskapet betydelse? För en hel del av oss i vänstern, som under decennier avslöjat neutralitetsbluffar och mörkläggning, kan det därmed tyckas sakna betydelse, ”men vaddå, vi är ju redan med”! Alltså ungefär samma argumentation som från moderater och liberalerna: i praktiken har vi ju alltid varit med, bara inte omfattats av NATO:s fulla säkerhetsgarantier vilket det är hög tid att ändra på.

Det är vid det formella medlemskapet gränsen mellan opportunism och samtycke övergår till skyldighet, plikt och underordning, det vill säga där, på marxistiska, kvantitet övergår till kvalitet.

Just därför har borgerlighetens mest devota USA-vänner och militaristiska hökar verkat för denna anslutning alltsedan NATO:s bildande.

Svurna fiender till militär alliansfrihet har alltid funnits.

På 1850-talet hoppades de på deltagande vid brittisk och fransk sida under Krimkriget mot Ryssland för att återerövra Finland.

1915 hoppades de på en ”modig uppslutning” på Tysklands sida under första världskriget för att försvara den ”europeiska kulturen” och kanske få del av segerkakan.

1939–41 ville de gå med i det andra världskriget, först på Finlands sida och därpå i Tredje Rikets krig mot Sovjetunionen – för att krossa kommunismen.

Under efterkrigstiden jobbade de energiskt för än mer klistrat NATO-samarbete, politiskt och militärt – alltifrån att ge fullt stöd åt USA i Vietnam till signalspaning och hemliga amerikanska bombflygfält mot Sovjetunionen.

För att inte tala om 1980-talets ”nya” kalla krig med u-båtskriserna och hat- och hotkampanjerna mot Olof Palme och nedrustningspolitiken.

Stödet åt den militära alliansfriheten och motståndet mot krigiska äventyr har emellertid hållit tillbaka de värsta hökarna.

Under Krimkriget låg den forna svenska stormakten ännu i spillror efter århundraden av krig med braknederlag, fattigdom och maktlöshet. 1915 års krigsaktivister, som Otto Järte, Yngve Larsson och Gustaf Steffen inom socialdemokratien, avslöjades och stoppades av bland andra arbetarrörelsens socialdemokratiska ungdomsförbund, vars fredsmobilisering brännmärktes och dömdes som ”landsförräderi” – men lyckades. Andra världskrigets protyska hökar hejdades av både inhemska freds- och antifascistiska opinioner – och av Röda Armén långt borta i öster.

1950- och 60-talets kampanjer för svenska kärnvapen, officiellt av nationella försvarsskäl men i praktiken som NATO-länk, stoppades av kvinnorörelsen. Och planerna på tätare USA- och NATO-samarbeten föll i vanrykte under 1970-talets Vietnamkrig... innan de återupptogs på 1990-talet.

Borgerlighetens strävan efter svensk NATO-anslutning tycks nu ”äntligen” bära frukt. Kanske framför allt för att arbetarrörelsens S-topp givit upp – eller internaliserat NATO-propagandan i rörelsens allmänna ideologiska kollaps och historielöshet. ”Det är ett nytt säkerhetsläge nu”, på grund av Putins krig i Ukraina, lyder ett vanligt argument.

Nytt? I viss mening är förstås varje dag ny, men mönster och risker går igen. Säkerhetsläget var ganska nytt även 1914 när Europa störtade in i världskrig och det ryskstyrda Finland och Ålandsfrågan hotade att dra in Sverige i kriget. För att inte tala om det finska vinterkriget 1939-40 och Finlands fortsättningskrig 1941 då Stalins Sovjet stod vid stuguknuten. Eller den sovjetiska ockupationen och omvälvningen av hela Östeuropa efter 1945, eller atombombshotet under terrorbalansens 1950-tal, eller krossandet av Ungern-upproret 1956 och varför inte Warszawapaktens invasion av Tjeckoslovakien 1968 eller Balkankrigen på 90-talet.

Putins ohyggliga Ukrainakrig är tyvärr ingenting sprillans nytt under den europeiska solen. Och Putin själv är inte mer opålitlig despot än Stalin och Hitler.

Att Sveriges militära alliansfrihet nu till sist skulle vara överspelad har lite att göra med förändrade säkerhetslägen – dessa har hemsökt närområdet många gånger. Det handlar om den andra, hycklande sidan, av den ”neutrala saken”, anpassligheten och opportunisten. När övertygelser, erfarenheter och insikter bleknat bort under vår tids allmänna politiska demens gäller minsta motståndets lag vilken för närvarande tycks utgöras av NATO-övergången, så att ”alla blir nöjda”, alltså inom de politiska och militära eliterna.

Så riskerar Magdalena Andersson med kollegor i spetsen för Sveriges ”feministiska utrikespolitik”, att sätta punkt för en tvåhundraårig historia som på ett eller annat sätt uttryckte breda lagers misstro mot militär stormaktspolitik. Istället för att förknippas med de socialdemokratiska fredskvinnorna Alva Myrdal, Inga Thorsson och Nancy Eriksson kan då Magdalena Andersson hamna i sällskap med socialdemokraterna Otto Järte, Yngve Larsson och Gustaf Steffen som ville svensk anslutning till Centralmakterna 1915, den ena av de militärallianser som kedjereagerade in i första världskriget och beredde marken för det andra.

Till skillnad från fallet med Järte, Larsson och Steffen kan vi antagligen inte hoppas på utslutning av Magdalena Andersson med flera NATO-vänner från socialdemokratin. Militär alliansfrihet och nedrustning tycks vi vara andra som måste bära vidare.

Får jag läsa Bulgakov?

Emma Lundström

Internationalen 20/4 2022

Att ta några stapplande steg tillbaka in i det offentliga ”samtalet” efter två veckor av Covid, en veckas vanlig förkylning och en veckas magsjukeinferno, är som att kasta sig rakt ned i spyträsket igen.

På några veckor har Rysslands anfallskrig trasat sönder en redan hålig samhällsdebatt så till den milda grad att jag blir illamående bara av att kasta ett getöga på vad som händer, och vad som skrivs om det som händer.

För det första verkar det som om allt ryskt har blivit haram. Om någon produkt har ett rysklingande namn måste den dras in. Om någon har lärt sig ryska i skolan är det bäst att inte låtsas om det. Ryska pjäser bör inte sättas upp, ryska tonsättare inte spelas och ryska författare inte läsas. Om någon, gudförbjude, kommer från Ryssland bör hen skickas hem.

Än verkar ingen ha riktat blicken mot Russian Earl Grey. Men det kommer, var så säker.

Var det likadant med tyska saker under andra världskriget? Inte riktigt.

Men jag antar att det är lika bra att jag eldar upp den ryska dockan som mor min köpte på väg hem från kaffeplockning i Nicaragua på 80-talet. Någon kan ju se den och få för sig saker.

För det andra måste vi alla följa den generella åsiktsströmmen. Och den säger just nu att allt från Ukraina är gott och allt från Ryssland ont. Så om jag tycker att det inte spelar någon roll om kefir heter kefir – eftersom det inte är Putin som har hittat på det ryska språket – och om jag tycker att det är viktigt att rapportera om att Zelenskyj förbjuder vänstergrupper i landet, ja, då betyder det per automatik att jag straffat ut mig som Putinkramare. Enligt det gällande tonläget. Fast jag alltid har solidariserat mig med det inhemska motståndet mot Putin – de som kämpar för ett annat Ryssland. Ett som inte anfäller och mördar sina grannfolk.

För det tredje har det blivit rimligt för en chefredaktör att gå ut med att han inte längre tycker att yttrandefriheten bör försvaras.

Med sitt uttalande efter den plötsliga uppsägningen av Kajsa Ekis Ekman har ETC:s Andreas Gustavsson satt ett nytt lågvattenmärke för den svenska medievärlden.

Hade jag haft något förtroende för honom hade jag blivit besviken.

Känslan nu är istället att det svenska debattklimatet är på väg käpprätt åt helvete. Du kan säga: jag är emot Putins krig, men för det folkliga ryska motståndet. Då får du höra att du är Putinist.

Du kan säga: vi bör inte gå med i NATO, det vore förödande. Då får du höra att du är för kriget i Ukraina.

Du kan säga: jag tycker inte om den ryska regimen, men jag gillar fortfarande Dostojevskij, Tolstoj och Tjajkovskij. Då får du höra att du är på Rysslands sida.

Men då kan du säga: hur gör vi med Bulgakov då? Han var ju född i Kiev men verksam i Moskva. Stämplad som kontrarevolutionär med publiceringsförbud 1929, under Stalintiden. Får jag läsa honom?

Får jag lyssna på låtar av regimkritikern Vysotskij?

Tänker ni bränna skivor också, eller är det bara böcker?

Den tanke som framförallt snurrar i mitt huvud just nu: om vi inte kan samtala med varandra på ett rimligt vis när det är krig i ett annat land i Europa, hur ska det då gå om det någon gång blir krig här?

Sedan backar jag bort från samhällsdebatten och dricker ett glas Proviva, kallsvettas och känner hur jag skäms över att Sverige inte är bättre än så här.

Offensiv

Kriget i Ukraina, den nya eran och kapitalismens kris

På Offensivs hemsida finns ett långt uttalande från *International Socialist Alternative* (ISA), Rättvisepartiets internationella organisation. Vi har valt att inte här ta med detta dokument (som kräver drygt 12 sidor). Den som är intresserad finner det här: [Kriget i Ukraina, den nya eran och kapitalismens kris](#)

Ny blodig fas i Ukrainakriget

Per Olsson

Offensiv 20/4 2022

”Kriget har nu gått in i nästa fas”, sade Andriy Yermak, chef för den ukrainska presidentstaben till brittiska BBC efter rapporter om att de ryska trupperna har inlett en stor offensiv i östra Ukraina (Donbass).

Efter att ha tvingats ge upp försöken att inta den ukrainska huvudstaden Kiev och tillsätta en marionettregering har Putinregimen haft fokus på att erövra Donbass, där regionerna Luhansk och Donetsk ingår.

Sedan 2014 har Luhansk och Donetsk delvis kontrollerats av ryska separatister, och i samband med att invasionen inleddes erkände Putinregimen de ryskkontrollerade områdena, omkring en tredjedel av Donbass, som ”självständiga republiker”.

Under kriget, som inleddes den 24 februari, har de ryska trupperna gjort upprepade försök att inta de största städerna i Donbass, inkluderat Kharkiv som är landets näst största stad, men har hittills misslyckats.

I över sju veckor har hamnstaden Mariupol i södra Donbass, som innan kriget hade 450,000 invånare men som nu har decimerats till runt 200,000, varit under belägring och staden har lagts i ruiner.

Ännu har dock inte de ryska trupperna full kontroll över staden vars befolkning i huvudsak var rysktalande (drygt 80 procent), vilket ger ett tydligt besked om det motstånd som invasionen möter även bland den rysktalande delen av befolkningen som Putin påstår ska ”befrias”. Även i resten av Donbass är befolkningen till stor del rysktalande, men de har tagit till vapen för att försvara sig mot invasionen.

När detta skrivs på tisdagen den 19 april pågår vad som tycks vara slutstriderna om Mariupol, som om staden faller (enligt det amerikanska Institute for the Study of War, ISW, föll staden i praktiken den 16 april) skulle ge Putinregimen möjlighet att upprätta en landkorridor till den av Ryssland annekterade Krimhalvön och kontroll över en stor del av de ukrainska kustområdena runt Svarta havet.

Det skulle också möjliggöra för Putinregimen att i än högre grad fokusera kriget på att erövra de resterande delarna av Donbass.

Den massförstörelse och det helvete på jorden som kriget skapade i Mariupol riskerar att drabba andra städer i östra Ukraina när Putinregimen nu trappar upp kriget för att om möjligt nå ett snabbt avgörande.

Efter att ha misslyckats med att uppnå krigets första mål är Putinregimen nu i trängande behov av att nå en framgång på slagfältet som på hemmaplan kan presenteras som en ”seger”, och helst innan den 9 maj, som är en helgdag i Ryssland för att fira Sovjetunionens seger över Nazityskland.

Om det är möjligt är långt ifrån säkert. I Donbass har det rått ett permanent krigstillstånd sedan 2014 och skyttegravar har dragit starkt befästa frontlinjer som kan liknas vid första världskrigets. Mer troligt är därför ett scenario av ett utdraget krig som skördar allt fler offer. Eller som ISW skriver i sin senaste rapport:

”Den ryska offensiven i öst kommer sannolikt inte att bli dramatiskt mer framgångsrik än tidigare ryska offensiver, men ryska styrkor kan kanske trötta ut ukrainska försvarare eller uppnå begränsade vinster”.

I den fortsatta krigsutvecklingens blodiga ekvation finns dock många okända kvantiteter och vändningar som inte kan förutses. Motståndsviljan tycks fortfarande vara stark i Ukraina, medan det finns många vittnesmål om låg stridsmoral bland de ryska trupperna.

Varje eventuell framgång på slagfältet tenderar därför att bli dyrköpt för Putinregimen, och även om man skulle lyckas med att erövra Donbass skulle en på alla sätt extremt kostsam ockupation kunna få Putin på fall.

Efter snart två månader av krig är situationen i Ukraina desperat och 12 miljoner människor har tvingats på flykt, mer än fjärdedel av Ukrainas befolkning. Fem miljoner har lyckats fly Ukraina och drygt 7 miljoner är på flykt inom landet.

De ukrainska massorna har självklart rätt att försvara sig och en första förutsättning för Ukrainas befrielse är att de ryska trupperna dras bort. Ukrainas folk kan dock bara lita till sin egen styrka, självständiga organisering och kamp, vid sidan av Zelenskyj-regeringen som har sin egen dagordning och tjänar de ukrainska oligarkerna.

Inget förtroende kan ges till regeringarna i Väst och Nato, som ser kriget som en möjlighet att stärka sitt grepp om Ukraina och sin ställning i den imperialistiska stormaktskamp som Ukrainakriget ytterst är en följd av.

- Bygg krigsmotståndet underifrån.
- Stoppa kriget – ut med de ryska trupperna.
- Nej till Natomilitarism och imperialism.
- Global kamp för socialism – bli medlem i RS/ISA.

Nej till Nato-medlemskap

Per Olsson

Offensiv 21/4 2022

Chockdoktrinen andra fas är nu i full gång och det står klart att den socialdemokratiska regeringen, med stöd av en samlad högeropposition, förbereder en ansökan om medlemskap i Nato. Det brådskar med att bygga upp Natomotståndet och göra 1 maj till en manifestation mot S och högerens cyniska utnyttjande av kriget för att slutföra det borgerliga systemskiftet inom försvars- och säkerhetspolitiken.

I samband med mötet mellan statsminister Magdalena Andersson och Finlands socialdemokratiska statsminister Sanna Marin strax innan påsk rapporterades det att Sverige och Finland går med i Nato redan i juni.

Den 24 maj ska Socialdemokraternas partistyrelse fatta beslut, men först ska det hållas en skendemokratisk ”säkerhetsdialog inom partiet”.

”Den socialdemokratiska partitoppen har dock redan bestämt sig. De vill att Sverige går med i Nato. Resten är dimridåer. Skitsnack”, skriver Lena Melin i Aftonbladet den 11 april och träffar för ovanlighetens skull rätt.

S-ledningen vill snabbt och kupppartat utnyttja att opinionsvindarna tillfälligt har svängt till fördel för Natomedlemskap och dessutom vill man att frågan ska vara avgjord i god tid innan valet.

Men ännu är inte sista ordet sagt. Att antalet som säger nej till Nato har ökat till 33 procent under de senaste veckorna och att de som säger ja har minskat en aning till 45 procent, trots chockdoktrin och en oemotsvarad mediakampanj för Natoanslutning, bör ge Natomotståndet råg i ryggen.

Med beslutet om att höja militärutgifterna till 2 procent av BNP, som hastigt togs i mars, togs ett nytt stormsteg in i Nato. Därefter har de socialdemokratiska topparna i rekordfart börjat svänga ifråga om Nato med hänvisning till ”att den tidigare uppfattningen utgår från en verklighet som inte finns kvar”.

En ansökan om medlemskap innebär kulmen på det nära Natosamarbete som inleddes med att Sverige anslöt sig till Natos så kallade partnerskap för fred (PFP). Med tiden blev PFP snart ett slags Nato ”light” med Sverige och Finland som de tyngsta medlemmarna. År 2014

belönades Sverige ett ”guldkort” av Nato efter årtal av samarbete och kryperi och blev ett av fem länder med statusen ”enhanced opportunities for cooperation” (utökade möjligheter till samarbete). År 2020 blev även Ukraina med i denna ”guldklubb”.

Sedan bildandet har Nato varit en militärallians under USA:s ledning, och de amerikanska kärnvapnen sågs redan vid starten 1949 som den yttersta manifestationen av Natos styrka. Det var med kärnvapen som avskräckning som Nato byggdes och fortfarande byggs.

Till en början var Natos uppgift att samla Europas väststater i en militär allians mot det stalinistiska Sovjetunionen med allierade i östra Europa. Att Nato skulle vara ett instrument för demokrati är en segsliten lögn. Portugal, som var ett Natos 12 första medlemsländer, var ända fram till 1974 en militärdiktatur.

Efter stalinismens kollaps och Sovjetunionens fall 1989-91 blev Nato ett instrument för USA-imperialismens strävan att vinna makt och inflytande i de före detta stalinistiska staterna i Öst- och Centraleuropa, inkluderat länder som tidigare ingick i Sovjetunionen. Efter 1991 har Nato ökat från 16 till 30 medlemmar.

Natos utvidgning österut har inte på något sätt bidragit till en fredligare utveckling. Tvärtom har utvecklingen kantats av krig och militarism, särskilt efter Georgienkriget 2008, som följdes av att Östersjöregionen blev allt mer militariserad.

År 1992 genomfördes Natos första direkta militära aktion, med ingripandet i inbördeskriget i Bosnien. Sedan dess har Nato bedrivit flera krig med svenskt deltagande med förödande konsekvenser, särskilt det långa Afghanistankriget.

Efter det svenska deltagande i Natos bombkrig mot Libyen 2012 belönades Sverige som ”partner number one”.

Vad som har omgett Natosamarbetet är att mycket har skett i hemlighet.

”I Sverige har socialdemokratiska och borgerliga regeringar anpassat vårt försvar till Nato och EU:s militära samarbete, Det har skett och sker utan minsta möjliga debatt (...) Här kan man tala om ett demokratiskt underskott”, tvingas till och med Mikael Holmström (som i Dagens Nyheter skriver vad Försvarsmakten vill ha sagt) konstatera i sin bok Den dolda alliansen – Sveriges hemliga Nato-förbindelser.

Hemlighets- och kuppmakeriet togs till en ny nivå när regeringarna och militären såg till att Sverige undertecknade det så kallade samförståndsavtalet om värdlandsstöd (värdlandsavtalet) med Nato.

Tio dagar innan valet 2014 skrevs detta samförståndsavtal (Memorandum of Understanding, MoU) under av för svensk räkning den dåvarande överbefälhavaren Sverker Göransson och för Natos räkning av den amerikanske flyggeneralen Philip M Breedlove. Att ge klartecken för undertecknande var ett av de sista beslut som den dåvarande alliansregeringen fattade och beslutet hade förankrats hos Socialdemokraterna.

Bakom stängda dörrar och i hemlighet håller topparna i Finland och Sverige på att finslipa de sista meningarna i en Natoansökan.

Sedan det blev det länge tyst och det var först när ett motstånd underifrån hade vuxit fram som tystnaden bröts. Etablissemanget slöt dock helt upp bakom avtalet och våren 2016 röstade riksdagen ja till avtalet, vilket innebar att det inte längre fanns något kvar att den påstådda svenska alliansfriheten.

I avtalet, som innebar att Sverige lättare kunde stå som värdland för såväl Natoövningar som Natokrig i närområdet, fanns heller inget som förbjöd Nato att transportera genom eller placera kärnvapen i Sverige. Från det var steget sedan inte långt till att också den dåvarande

S-MP-regeringen gjorde gemensam sak med Natoregeringarnas vägran att skriva under FN:s förbudsavtal mot kärnvapen, som trädde i kraft 2021. Världensavtalet var fram till i år det enskilt största steget in i Nato.

Samma dag som Finlands och Sveriges båda socialdemokratiska ministrar möttes offentliggjorde den finländska regeringen en ny säkerhetspolitisk rapport som var av karaktären ”som man ropar får man svar”. Rapporten, som skulle analysera för- och nackdelar med ett Nato-medlemskap, kunde lika gärna ha getts ut av Natos högkvarter.

Den enda eventuella nackdel med Natomedlemskap var att Finland ”möjligen” skulle kunna drabbas av fler cyberattacker. I övrigt genomsyras rapporten av påståenden som att ”nu höjs tröskeln för att använda militär makt i Östersjöområdet” när tröskeln mot deltagande i Nato-krig helt tas bort och så vidare.

Den nya svenska säkerhetsrapporten som riksdagens partier ska diskutera i slutet av maj och som ska utgöra grunden för S-regeringens beslut kommer sannolikt att vara samma slag av partsinlaga – en chockdoktrinens produkt.

Bakom stängda dörrar och i hemlighet håller topparna i Finland och Sverige på att finslipa de sista meningarna i en Natoansökan.

”Finansminister Mikael Damberg och en rad svenska företagsledare, däribland Jacob Wallenberg, deltog förra veckan i ett högnivåmöte i Helsingfors om Nato, med den finska presidenten och finska näringslivstoppar. Budskapet till den svenska regeringen, som inte gått ut med någon information om mötet, var tydligt: Sverige bör ta rygg på Finland, och möjligheten att attrahera utländska investeringar kan påverkas negativt om vi inte går med i Nato”, rapporterade Expressen den 11 april.

Inte minst den Wallenbergägda vapenfabriken Saab lobbar och ser fram mot svenskt Nato-medlemskap.

”Saab skulle tjäna på ett svenskt Nato-medlemskap. Det uppger vd:n Micael Johansson, som kallar Tysklands militära upprustning för ett ’enormt beslut’. Den svenska försvarskoncernen skalar nu upp produktionen för att möta efterfrågan på vapen” (SvD Näringsliv den 11 april).

I Nato sitter USA-imperialismen och det militärindustriella komplexet i förarsätet.

- Säg nej till svenskt Natomedlemskap och Natosamarbete.
- Rusta välfärden – inte militären.

Proletären

Nej till Nato!

Ledarredaktionen

Proletären 20/4 2022

Rysslands invasion av Ukraina är inget argument för att ansluta Sverige till USA:s krigsallians.

Tempot har kraftigt ökat för att ansluta Sverige till Nato. När världens blickar är riktade mot Rysslands förödande krig i Ukraina ser Natolobbyn chansen att driva igenom sin agenda och det helt utan debatt.

De svenska oligarkerna i familjen Wallenberg håller hemliga möten med politiker i Sverige och Finland. I tv sitter såväl svenska som utländska Natoföreträdare och för oemotsagda fram sin propaganda. Högerpartierna eldar i vanlig ordning på, medan Vänsterpartiet anpassar sin retorik till krigsvindarna och kräver höjning av försvarsutgifterna till Natos nivåer.

Den svenska socialdemokratiska regeringen, som genom historien stått upp för den svenska neutraliteten och alliansfriheten, framstår som mycket svag och osjälvständig då de inte kan hålla emot den ensidiga kakafonin. Sossarna ska nu i rekordfart genomföra en intern ”säkerhetspolitisk dialog” för att ta ett beslut om en svensk medlemsansökan till Nato på ett partistyreelsemöte den 24 maj.

Det hela framstår som en skådeprocess. Sosseledningen har redan bestämt sig för en svensk ansökan som Magdalena Andersson vill lämna in före Natos toppmöte i Madrid den 29-30 juni. Ställningstagandet har drivits fram av Natolobbyn, ett utpressningsförfarande från Finland och av påtryckningar från det svenska näringslivet.

Den 7 april träffade den svenska regeringen, Finlands president och ländernas överbefälhavare i hemlighet näringslivstoppar från både Sverige och Finland, med Jacob Wallenberg i spetsen. Budskapet var tydligt från kapitalisterna. Länderna måste gå med i Nato, för affärernas skull.

Försvarskoncernen Saab, med Wallenbergarnas Investor som största ägare, har redan tjänat mångmiljonbelopp på de pansarskott som levererats till Ukraina. Ett Natomedlemskap skulle ge företaget tillträde till fler lukrativa marknader.

Bara några dagar efter det hemliga mötet i Helsingfors kom beskedet frånosseledningen om det nya rådslaget i partiet och att ett beslut ska tas i slutet av maj. Det är knappast ett sammanträffande.

Socialdemokraterna har ingen tradition av att respektera demokratiskt fattade beslut. Kongressbeslutet i november om att S är emot Natomedlemskap revs förra veckan upp och partistyrelsen meddelade att de nu äger frågan.

Och vad ska man säga om försvarsminister Peter Hultqvist? På kongressen stod han i talarstolen och deklarerade att: ”det blir ingen ansökan om medlemskap [i Nato] så länge vi har en socialdemokratisk regering. Jag kommer definitivt aldrig så länge jag är försvarsminister att medverka i en sån process. Det kan jag garantera alla”. Men en socialdemokrats ord väger lätt.

Det ryska anfallet på Ukraina måste självklart fördömas. Men det är fortfarande högst osannolikt att Ryssland skulle anfälla Sverige.

Samtidigt kommer Ryssland med all säkerhet inte sitta still i båten om Nato via ett finskt medlemskap får ytterligare 134 mil landgräns i direkt anslutning till ryskt territorium, att lägga till dagens 115 mil. Skulle kriget i Ukraina utvecklas till ett öppet krig mellan Nato och Ryssland blir Sverige såväl uppmarschområde som måltavla.

Ett finskt och svenskt Natomedlemskap ökar dramatiskt spänningarna i vårt närområde och utsätter vårt land för hot som vi inte varit i närheten av under hela efterkrigstiden.

Att driva in Sverige i Nato och bryta mot den säkerhetspolitiska doktrinen om alliansfrihet i fredstid syftande till neutralitet i krigstid, kommer knyta upp oss ännu mer kring den amerikanska imperialismen. Utan medlemskap i EU och Nato hade Sverige kunnat fortsätta vara en självständig röst i förhållande till stormakternas spel.

Vi har sparat miljarder på att inte gå med i Natos rustningshets och sannolikt skonat många svenska liv genom att inte fullt ut delta i Natos olika angreppskrig, även om Sverige spelat en skamlig roll i inte minst Afghanistan.

De senaste åren har en ny kapprustning blossat upp. Spänningarna har ökat runt om i världen. En orsak är att USA:s maktställning hotas. I kampen om oljan har USA alltid varit beredd att gå mycket långt, se bara på Irakkriget med lögnerna om massförstörelsevapen.

USA:s ekonomi knakar i fogarna och Kina är ett stort ekonomiskt hot mot USA-imperialismen. Därför ska Nato senare i år besluta om ett uppdaterat och förändrat strategiskt koncept, om var Nato som organisation ska vara 2030. Det är Kina som är Natos nya fokus.

Denna del saknas helt i den svenska debatten. Nato ska lägga om sina grundvalar och då vill det svenska etablissemanget stressa in Sverige i krigsalliansen. Snacka om att köpa grisen i säcken.

Natos motto är Animus in consulendo liber, ett sinne fritt i övervägande. Men vilket fria sinne har Natomedlemmarna? Nato bygger ytterst på sitt kärnvapenparaply. Vill vi ha kärnvapen stationerade i Sverige?

Högste befälhavare i Nato är USA:s president, som efter nästa val åter kan vara Donald Trump. Är svenska folket beredda att dra ut i krig för att försvara Trumps USA, Erdogans Turkiet eller Orbáns Ungern? Vilka nya anfallskrig runtom i världen ska svenska soldater komma att delta i?

Den forcerade Natodiskussionen är mycket olycklig och farlig. Ibland måste man stilla sig och låta förnuftet få verka i stället för känslorna.

För vår del är inställningen självklar – Sverige ska inte gå med i USA:s krigsallians. Nej till Nato!

Dystra utsikter för fred i Ukraina

Marcus Jönsson

Proletären 20/4 2022

En nödvändig fredsuppgörelse ser ut att vara långt borta när Ukraina kläms allt hårdare mellan Moskva och Washington.

Den senaste utvecklingen i och runt kriget i Ukraina ger tyvärr lite hopp för en snar och nödvändig förhandlingslösning. Samtidigt som Ryssland inte visar några tecken på att backa från sitt folkrättsvidriga och brutala anfallskrig fortsätter USA och Nato att skeppa allt tyngre vapen till Ukraina för att i praktiken förlänga kriget.

Förra veckan meddelade Pentagon att man nu ser ett ”utdraget” krig framför sig, och i en Reutersartikel uppgav två källor att Pentagons inköpsavdelning bjudit in USA:s åtta största vapenföretag till ett möte för att diskutera kapaciteten för att förse Ukraina med vapen om kriget kommer att vara i flera år.

Uppgifterna kom i samma veva som USA:s president Joe Biden meddelade att USA skickar vapen för ytterligare 800 miljoner dollar till Ukraina, vilket gör att USA levererat krigsmateriel för sammanlagt 2,5 miljarder dollar sedan den ryska ”specialoperationen” inleddes den 24 februari, enligt Financial Times. Och det är bara sedan den ryska invasionen.

Enligt det amerikanska utrikesdepartementet har försvarsdepartementet sedan den USA-stödda kuppen 2014 spenderat tre miljarder dollar på träning och militär utrustning till Ukraina, för att stärka den militära förmågan och ”förbättra interoperabiliteten med Nato”.

Under samma tid har den ukrainska armén tillsammans med den nazistiska Azovbataljonen fört krig mot utbrytarrepublikerna Donetsk och Lugansk i Donbassregionen i östra Ukraina, där Ryssland nu fokuserar sina styrkor och har inlett en större offensiv. Samtidigt som byggnader i Lviv i västra Ukraina också åter attackerats av ryska robotar, efter att Ryssland led en stor prestigeförlust när flaggskeppet i Svartahavsflottan, robotkryssaren Moskva, sjönk förra veckan.

Enligt Kiev sänktes fartyget av den ukrainska försvarsmakten, och enligt Moskva på grund av en explosion ombord. Oavsett är det ett rejält bakslag för Ryssland.

De flesta bedömare är överens om att Ryssland inte förväntat sig så starkt motstånd som de mött i Ukraina, och tyvärr kan det redan fruktansvärda kriget leda till ett ännu mycket värre krig, om inga kompromisser görs. Och viljan till några sådana har inte signalerats från någondera sidan på sistone.

I den sönderskjutna staden Mariupol, där Azovbataljonen haft sitt högkvarter, har ryssarna nu tagit kontroll över hela staden förutom det stora stålverket Azovstal, där ett tusental ukrainska soldater är förskansade i tunnelsystemet under jord. De vägrar kapitulera, och Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj har sagt att om de dödas är det slut på fredsförhandlingar med Ryssland.

Det är bara Ryssland och dess president Vladimir Putin som bär ansvar för invasionen av Ukraina, men USA och Nato bär också ett stort ansvar för konflikten som pågått sedan långt innan den 24 februari i år. Den intensifierades 2014, då USA öppet stödde det så kallade Majdanupproret och kuppregeringen som tillsattes – och som delvis bestod av öppna fascister, som partiet Svobodas ledare Oleh Tyahnybok.

Sedan Zelenskyj valdes till president 2019 finns inte längre sådana element i regeringen, och Svoboda kom inte ens in i parlamentet i det senaste valet. Men Zelenskyj har ändå behövt förhålla sig till dem – och med största sannolikhet till påtryckningar från Washington – om att varken gå utbrytarrepublikerna i Donbass eller regeringen i Moskva till mötes.

Efter att Zelenskyj valdes på ett fredsbudskap om att få slut på det då femåriga kriget i Donbass och att förbättra relationerna med Ryssland, tog han verkligen också sådana steg. Men reaktionerna från de högerextrema rörelserna, som fortfarande har verkligt inflytande utanför parlamentet, fick honom snabbt att gå från fredsduva till att inta en mycket mer aggressiv hållning.

Zelenskyj var i oktober 2019 på väg att komma överens med Donetsk och Lugansk om speciell status för regionerna och att det skulle hållas lokalval i dem, i enlighet med de så kallade Minskavtalen.

Då marscherade de högerextrema i flera demonstrationer mot Zelenskyjs förestående ”kapitulation”, och enligt bland andra den nu avlidne amerikanske professorn i ryska studier Stephen Cohen var det direkta dödshot från de grupperna som fick Zelenskyj att byta fot. Och snart besökte Zelenskyj istället fronten för att ge soldaterna sitt stöd i kriget mot de så kallade folkrepublikerna.

Och för drygt ett år sedan utfärdade Zelenskyj ett presidentdekret om att ”avockupera” Krim, vilket omedelbart backades upp av USA:s försvarsminister Lloyd Austin och Natos generalsekreterare Jens Stoltenberg – och togs emot som en veritabel krigsförklaring i Moskva.

Det är en av upptrappningarna som lett fram till Rysslands brutala krig i Ukraina, men som sällan nämns i massmedia. En annan är när Ukrainas utrikesminister Dmytro Kuleba den 2 februari i år öppet begravnade Minskprotokollet, som innefattar att utbrytarrepublikerna Donetsk och Lugansk skulle få utökad autonomi inom Ukrainas statsbildning.

– Ingen speciell status eller vetorätt över statens beslut kommer att ges några av Ukrainas regioner. Det står skrivet i sten, sa Kuleba då i ett uttalande – som lär ha påverkat Kremls beslut att några veckor senare erkänna Donetsk och Lugansk som självständiga.

Att man i Vita huset och Pentagon sitter nöjda med situationen och gärna ser ett utdraget krig mellan Ryssland och Ukraina är inte en ovanlig uppfattning i antiimperialistiska analyser.

Men häromveckan kom den också från mer oväntat håll. I en TT-artikel den 2 april vädjar Zelenskyjs rådgivare Mychaylo Podoljak om mer och tyngre vapen från USA, samtidigt som han beklagar sig över amerikanska förhoppningar om ett långt krig som försvagar Ryssland.

– Våra partner måste förstå att den ”afghanistanisering” som de hoppas på, och att Ryssland ska dras in i ett utdraget krig, inte kommer att hända, säger han till TT och ”syftar på Sovjetunionens krig i Afghanistan, där gerillastyrkor långsamt försvagade de sovjetiska ockupationsstyrkorna”, som det uttrycks i samma artikel.

Det är solklart så att det hittills är USA, och inte minst det militärindustriella komplexet, som är vinnare på Rysslands invasion av Ukraina. EU-länderna är mer samlade än någonsin under USA:s ledning, och Sverige och Finland är med stormsteg på väg in i Nato.

Under tiden fortsätter folket i Ukraina att lida, utan att varken Moskva eller Kievs uppbackare i Washington tar ett enda steg tillbaka för fred.